

ODVJETNIČKI URED
Altić Debeljuh

22. 05. 2020

Primljeno

Poslovni broj: Usž-1109/18-9

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja ICARUS d.o.o., Rovinj, Carera 102, zastupanog po stečajnom upravitelju Damiru Debeljuhu, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi poreznog nadzora, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: 5Usl-174/16-6 od 15. prosinca 2017., u sjednici vijeća održanoj 21. studenog 2019.

p r e s u d i o j e

I. Djelomično se uvažava žalba tuženika.

Poništava se točka I. i II. izreke presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: 5Usl-174/16-6 od 15. prosinca 2017. godine, u dijelu koji se odnosi na utvrđenu obvezu poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza porezu na dohodak od kapitala za 2007. godinu, a u odnosu na 2008. godinu žalba se odbija.

II. Odbija se žalba tužitelja na točku III. izreke presude.

Potvrđuje se točka III. izreke presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: 5Usl-174/16-6 od 15. prosinca 2017. godine.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak klasa: UP/II-471-02/15-01/131, urbroj: 513-04/15-2 od 18. studenog 2015. te rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, klasa: UP/I-471-02/14-01/236, urbroj: 513-07 14-1 od 5. prosinca 2014. u dijelu koji se odnose na utvrđenu obvezu poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza porezu na dohodak od kapitala za 2008. godinu.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška žalbenog postupka.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom, točkom I. izreke, poništava se rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak klasa: UP/II-471-02/15-01/131, urbroj: 513-04/15-2 od 18. studenog 2015. u dijelu koji se odnosi na utvrđenu obvezu poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza porezu na dohodak od kapitala za 2007. i 2008. godinu. Točkom II. izreke poništava se rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, klasa: UP/I-471-02/14-01/236, urbroj: 513-07 14-1 od 5. prosinca 2014. u dijelu koji se

odnosi na utvrđenu obvezu poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza porezu na dohodak od kapitala za 2007. i 2008. godinu. Točkom III. u preostalom dijelu tužbeni zahtjev se odbija.

Rješenjem tuženika od 18. studenog 2015. odbijena je žalba tužitelja protiv poreznog rješenja od 5. prosinca 2014. kojim su tužitelju utvrđeni manje obračunati porez na dobit, porez na dodanu vrijednost, porez i prirez porezu na dohodak od kapitala za razdoblje od 1. siječnja 2007. do 31. prosinca 2009. te poseban porez na primitke od izuzimanja za razdoblje od 1. siječnja 2007. do 31. prosinca 2009. u ukupnom iznosu 7.627.843,00 kn.

Tuženik podnosi žalbu protiv prvostupanjske presude u dijelu u kojem je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja zbog nastupa zastare iz svih razloga propisanih odredbom članka 66. Zakona o upravnim sporovima. Navodi da je pogrešno stajalište suda o nastupu relativne zastare poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza na dohodak od kapitala za 2007. godinu jer je zastara prekinuta zabilješkama o davanju obavijesti odgovornih osoba tužitelja, Željana Hrvatina i Borisa Sorga od 9. svibnja 2013. te je zastara od 10. svibnja 2013. počela ponovno teći. Pogrešnim smatra stajalište suda o nastupu apsolutne zastare navedenih poreza za 2008. godinu. Poziva se na stajalište ovog Suda prema kojem se porezna obveza utvrđuje prvostupanjskim poreznim rješenjem, a kako je razvidno i iz zakonske regulative. Stoga smatra da okolnost donošenja drugostupanjskog rješenja dana 18. studenog 2015., a kojim je žalba odbijena kao neosnovana te njegova uručenja tužitelju dana 7. siječnja 2016. nije od važnosti. Iako se ne radi o relevantnoj činjenici za rješavanje konkretne stvari ističe da je dostava drugostupanjskog rješenja dana 7. siječnja 2016. izvršena nakon 3 neuspjela pokušaja uručenja dana 14., 30. i 31. prosinca 2015. odnosno zbog tužiteljevog očitog izbjegavanja zaprimanja rješenja.

Predlaže da se žalba usvoji, poništi presuda u pobijanom dijelu te odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj u odgovoru na žalbu navodi da je prvostupanjski sud pravilno odlučio u točki I. i II. izreke presude. Smatra da je nastupila apsolutna zastara prava na utvrđivanje poreznih obveza te da sukladno zaključku Visokog upravnog suda Republike Hrvatske se donošenje prvostupanjskog poreznog rješenja odnosi samo na relativnu zastaru. U odnosu na apsolutnu zastaru prava na utvrđivanje porezne obveze porezna obveza se smatra utvrđenom tek izvršnošću poreznog rješenja, odnosno dostavom drugostupanjskog poreznog rješenja stranci. Napominje da nije izbjegavao zaprimanje rješenja kako to navodi tuženik te smatra da je iz navedenog vidljivo da je tuženik svjestan činjenice da je apsolutna zastara nastupila s danom 1. siječnja 2016. Pored navedenih razloga temeljem kojih je prvostupanjski sud prihvatio tužbeni zahtjev, smatra da postoje i drugi razlozi koje je naveo u svojoj tužbi. Smatra da je drugostupanjski sud dužan prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja i u dijelu u kojem je isti odbijen, a što je sve navedeno u žalbi tužitelja protiv točke III. predmetne presude.

Slijedom navedenog, predlaže ovom Sudu da potvrdi točku I. i II. izreke prvostupanjske presude.

Tužitelj podnosi žalbu protiv točke III. izreke prvostupanjske presude zbog bitne povrede pravila sudskog postupka jer je nepravilno primijenio odredbu članka 60. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, a to je utjecalo na donošenje zakonite i pravilne presude. Navodi da se u pobijanom dijelu obrazloženja presude ne izlažu sve činjenice i dokazi koje je tužitelj predložio niti izlaže koje je činjenice utvrđivao i kojim dokazima. Naglašava da se prvostupanjski sud nije izjasnio niti spomenuo mišljenje poreznog savjetnika Deana Cimere od 6. prosinca 2017., kao niti praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske te Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a koje je dokaze predao u spis 7. prosinca 2017. Osim toga, navodi da je presuda u pobijanom dijelu nerazumljiva jer ne sadrži razloge o odlučnim

činjenicama, odnosno zašto je prvostupanjsko tijelo poreznu obvezu tužitelju utvrdilo na osnovi prikrivenog pravnog posla. Kao i u tužbi, smatra da prikriveni pravni posao ne može biti pravna osnova za određivanje porezne obveze. Navodi da sud zanemaruje dokaze koje je tijekom nadzora dostavio, prvenstveno pisane ovjerene izjave od strane Željka Bilića i Srđana Červara da primopredaje gotovog novca nije bilo, te da adresa na kojoj se navodna primopredaja odvijala nalazi poslovni objekt u kojem tužitelj daje u zakup uredske prostore raznim poduzetnicima pa tako i odvjetničkom uredu Željana Hrvatina. Ističe da se ne može teretiti tužitelja za postupke članova uprave kao fizičkih osoba. Zanemaruje se da tužitelj kao trgovačko društvo ima različitu pravnu osobnost od svojih osnivača te da imovina koju stječe u svoje ime i za svoj račun je svakako različita od imovine članova tog društva. Opreza radi ističe da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pogrešno utvrdio obvezu plaćanja poreza na dohodak, odnosno da istu nije mogao utvrditi. Ističe da budući da je tužitelju utvrđena obveza poreza na dobit, onda se ne može govoriti o terminu skrivene isplate dobiti. Smatra potpuno nelogičnim postupanjem poreznog tijela kada je utvrdilo postojanje dobiti a onda u isplatu tako utvrđene dobiti proglasilo izuzimanjem na teret dobiti tekućeg razdoblja. Navedeno postupanje poreznog tijela ne može nikako biti u interesu društva niti bi članovi kojima je cilj dobrobit društva tako postupili. Shodno navedenom, nelogičnim smatra i postupanje suda kada prihvaća stavove i razloge prvostupanjskog tijela. U predmetnim poreznim rješenjima samo je navedeno paušalno da su postojale skrivene isplate dobiti bez ikakvog objašnjenja o kojim se to konkretno isplatama radi.

Predlaže ovom Sudu da usvoji žalbu, poništi točku III. izreke pobijane presude podredno preinači na način da usvoji tužbeni zahtjev.

Tuženik uredno pozvan sukladno odredbi članka 71. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odgovor na žalbu tužiteljevima nije dostavio.

Žalba tuženika je djelomično osnovana.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Prvostupanjski sud je osporenim presudom djelomično usvojio tužbeni zahtjev te je poništio rješenja javnopravnih tijela oba stupnja u dijelu koji se odnose na utvrđenje obveza poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost, te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2007. i 2008. godinu uz obrazloženje da je nastupila zastara, dok je u dijelu koji se odnosi na navedene porezne obveze utvrđene za 2009. godinu odbio tužbeni zahtjev.

Prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu članka 94. stavka 3. Općeg poreznog zakona (Narodne novine, 147/08., 18/11., 78/12., 136/12., 73/13.-dalje OPZ) i utvrdio početak računanja zastarnog roka za utvrđenje predmetnih poreznih obveza od 1. siječnja 2009. za obveze iz 2007. godine, od 1. siječnja 2010. za obveze iz 2008. godine i od 1. siječnja 2011. za obveze iz 2009. Također je utvrdio prekid zastarnog roka dostavljanjem tužitelju obavijesti o poreznom nadzoru 6. lipnja 2011. te zapisnika o nadzoru 13. studenog 2014., no pogrešno je zaključio da je od 6. lipnja 2011. do 13. studenog 2014. protekao trogodišnji relativni zastarni rok za utvrđivanje porezne obveze za 2007. godinu. To stoga jer je prema podacima spisa tijekom zastarnog roka prekinut i 9. svibnja 2013. sastavljanjem zabilješki o davanju obavijesti o obavljanim razgovorima s odgovornim osobama tužitelja, kao što pravilno navodi tuženik, a što je propustio utvrditi prvostupanjski sud.

Prema odredbi članka 96. stavka 1. OPZ-a apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći, odnosno istekom godine u kojoj je trebalo utvrditi porezne obveze i kamate (članak 94. stavak 3. OPZ-a). Naime, s obzirom da je, u ovom slučaju, zastara prava na utvrđivanje predmetnih poreznih obveza za 2007. počela teći 1. siječnja

2009. to znači da bi apsolutna zastara nastupila 1. siječnja 2015. Budući da je rješenje tuženika doneseno 18. studenog 2015. proizlazi da je nastupila apsolutna zastara prava na utvrđivanje poreznih obveza za 2007. godinu. Stoga je osnovano prvostupanjski sud poništio rješenja javnopravnih tijela i utvrdio nastup zastare za utvrđivanje predmetne porezne obveze za 2007. Apsolutna zastara prava na utvrđenje porezne obveze za 2008. godinu nastupila bi 1. siječnja 2016. te je rješenje tuženika doneseno unutar apsolutnog zastarnog roka pa u odnosu na porezne obveze za 2008. godinu, nije bilo osnove za poništenje rješenja javnopravnih tijela u dijelu koji se odnosi na porezne obveze za 2008. godinu. Zaključak sa sjednice Financijskog i radnopravnog odjela Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj 6 Su-122/2016-3 od 4. ožujka 2016., kojim je ovaj Sud zauzeo stajalište da se porezna obveza utvrđuje prvostupanjskim rješenjem, je nakon ponovnog razmatranja pitanja zastare stavljen izvan snage zaključkom o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca ovoga Suda, broj 6Su-574/2019-3 od 18. studenog 2019.

Slijedom navedenog, pobijanu točku I. i II. izreke osporene presude u odnosu na 2008. ne može se ocijeniti zakonitom i istu je trebalo poništiti te u tom dijelu odlučiti o tužbenom zahtjevu tužitelja, dok u ostalom dijelu žalbu je trebalo odbiti.

Razmatrajući žalbene prigovore tužitelja, prema ocjeni ovog Suda pravilno je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na utvrđenje poreznih obveza za 2009. godinu. Također ovaj Sud smatra da nije osnovan tužbeni zahtjev ni u dijelu kojim se osporava pravilnost utvrđenih poreznih obveza za 2008. godinu.

Naime, iz podataka spisa predmeta proizlazi da je provedenim nadzorima utvrđeno da je tužitelj u vremenu od 2007. do 2009. putem odgovornih osoba Željana Hrvatina i Sorgia Borisa sudjelovao u poslovima vezanim za kupoprodaje nekretnina, a za obavljenju uslugu posredovanja nije izdao račune, niti je predmetni prihod od provizije iskazao u poslovnim knjigama te je za neiskazane prihode obračunata obveza poreza na dodanu vrijednost i poreza na dobit. Budući da nema iskazano stanje imovine-gotovog novca, te dokaza da je primljenu gotovinu utrošio u povećanje nekog drugog oblika imovine ili smanjenja obveza, porezno je tijelo utvrdilo izuzimanje imovine gotovog novca od strane Željana Hrvatina i Borisa Sorgia te je obračunalo porez na dohodak od kapitala.

Imajući u vidu sadržaj spisa upravnog i sudskog postupka, suprotno žalbenim navodima, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su pravilno i zakonito postupila porezna tijela kada su utvrdila porezne obveze. Žalbeni prigovori tužitelja o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju nisu osnovani jer je za navedena činjenična utvrđenja porezno tijelo imalo temelja u dokumentaciji spisa koja je pregledana u poreznom nadzoru što je sve detaljno obrazloženo u zapisniku o poreznom nadzoru i prvostupanjskom poreznom rješenju, a koje činjenice je uzeo u obzir i prvostupanjski sud. Neosnovan je prigovor tužitelja, istaknut u žalbi, da prvostupanjski sud nije uzeo u obzir mišljenje poreznog savjetnika koji je tužitelj dostavio na raspravi 7. prosinca 2017. To stoga jer je navedeno mišljenje bilo dijelom sudskog spisa u koji je prvostupanjski sud izvršio uvid pri ocjeni zakonitosti rješenja tuženika. U navedenom mišljenju je dana pravna ocjena činjeničnog stanja, a kako isti nije obvezujući za prvostupanjski sud neuvazavanjem istog, nije došlo do postupovnih povreda kako to pogrešno smatra tužitelj.

Nije osnovan prigovor tužitelja da ne može biti porezni obveznik jer ne postoje dokumenti odnosno ugovori o posredovanju koji glase na tužitelja te da su ugovore sklapali odgovorne osobe tužitelja u svoje ime, a ne kao odgovorne osobe tužitelja. U poreznom postupku pri utvrđivanju činjenica odlučnih za oporezivanje sukladno članku 10. Općeg poreznog zakona polazi se od načela gospodarskog pristupa, što podrazumijeva da se utvrđuju prema sadržaju, a ne nužno prema formi, a sukladno odredbi članka 11. Općeg poreznog

zakona osnova za oporezivanje može biti i prikriveni pravni posao. Iz zapisnika o nadzoru proizlazi da se u postupku nadzora iako pozvane ovlaštene osobe tužitelja odbile očitovati se na danu izjavu da su novac mogli primiti za sebe ili neko drugo svoje društvo. S obzirom na navedeno te nadzorom utvrđene činjenice: da je tužitelj registriran za obavljanje djelatnosti trgovačkog posredovanja, zastupanja i poslovanja s nekretninama, zatim da je gotovinska isplata prema izjavama prodavatelja nekretnina isplaćena na prostoru u vlasništvu društva, Rovinj, Carera 102 na kojoj je prijavljeno i sjedišta društva, te da su kao prisutni uvijek pri primopredaji Boris Sorgo i Željko Hrvatini koji su ujedno odgovorne osobe i osnivači tužitelja, bilo je osnove za zaključak da su posredovanja u kupoprodaji obavljana u ime i za račun tužitelja.

Iako su odgovorne osobe tužitelja tvrdile da nije bilo gotovinskih isplata činjenica je da su kupoprodaje realizirane njihovim posredovanjem. Sukladno članku 67. Općeg poreznog zakona činjenice se utvrđuju među ostalim, prikupljanjem obavijesti od poreznog obveznika, drugog sudionika poreznog postupka i drugih osoba, a što je ovdje bio slučaj.

Niti prigovori na neosnovano oporezivanje porezom na dohodak ne mogu se uvažiti. Naime, odredbom članka 30. stavaka 1. i 2. Zakona o porezu na dohodak (Narodne novine 177/04., 73/08.) propisano je da se dohotkom od kapitala između ostalog smatraju izuzimanja imovine (skrivena isplate dobiti) od strane članova trgovačkih društava na teret dobiti tekućeg razdoblja. Kraj činjenice da je tužitelj ostvario prihode od posredovanja za obavljanu kupoprodaju, a da je uvidom u poslovne knjige za sporno razdoblje utvrđeno da stanje gotovog novca-imovine kod tužitelja iznosi 0.00kn, odnosno da ne raspolaže vjerodostojnom dokumentacijom o podizanju i upotrebi gotovine, niti je povećao imovinu ili smanjio obveze, to je osnovano utvrdilo izuzimanje imovine gotovog novca od strane članova društva Hrvatini Željana i Sorgo Borisa te obračunalo porez na dohodak.

Neosnovano tužitelj prigovara povredi odredbe članka 60. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima jer je prvostupanjski sud naveo činjenično stanje i odredbe materijalnog zakona koje je primijenio, dok dokaznih prijedloga kako tvrdi tužitelj tijekom upravnog spora nije imao.

S obzirom da tužitelj nije uspio sa žalbom sukladno odredbi članka 79. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima nema osnove za naknadu žalbenog troška tužitelju.

Slijedom navedenog, na temelju odredbe članka 74. stavaka 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 21. studenog 2019.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otpis - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Erazma Barčića 5

29. 12. 2017.
Poslovni broj: 5 Usl-174/16-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Rijeci, po sucu Vedranu Juričiću, dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Adriane Bačić, u upravnom sporu tužitelja Icarus d.o.o., Rovinj, Carera 102, protiv tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi poreznog nadzora, 15. prosinca 2017.,

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-471-02/15-01/131, URBROJ: 513-04/15-2 od 18. studenog 2015. godine u dijelu koji se odnosi na utvrđenu poreznu obvezu poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2007. i 2008. godine.

II. Poništava se rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, KLASA: UP/I-471-02/14-01/236, URBROJ: 513-07-18-14-1 od 5. prosinca 2014. godine u dijelu koji se odnosi na porezne obveze poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2007. i 2008. godinu (tč. I.1.A. i B.; tč. I.2.A. i B.; tč. I.3.A. i B.; tč. I.4.A. i B. te odgovarajući dio tč. II. izreke).

III. U preostalom dijelu tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Pazin, KLASA: UP/I-471-02/14-01/236, URBROJ: 513-07-18-14-1 od 5. prosinca 2014. Tim rješenjem tužitelju su utvrđeni manje obračunati porez na dobit, porez na dodanu vrijednost, porez i prirez poreza na dohodak od kapitala, sve za razdoblje od 1. siječnja 2007. – 31. prosinca 2009. te poseban porez na primitke od izuzimanja za razdoblje od 1. siječnja – 31. prosinca 2009, u ukupnom iznosu 7.627.843,00.

Protiv rješenja tuženika tužitelj je pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost pobijanih odluka tuženika i prvostupanjskog tijela. U tužbi, u bitnom, ponavlja navode iz ranije faze postupka (Prigovor, Žalba). Smatra kako ga se ne može teretiti za plaćanje poreza na protupravno stečenu imovinsku korist te u vezi toga navodi da su predmetom oporezivanja sredstva koja su, navodno, stečena obavljanjem djelatnosti posredovanja pri kupoprodaji nekretnina i dodaje kako se radi o istim sredstvima za koje se protiv odgovornih osoba (Željko Hrvatin, Boris Sorgo), vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela iz čl. 337. Kaznenog zakona, odnosno zbog stjecanja protupravne imovinske koristi na štetu trgovačkog društva

Kermas ulaganja d.o.o. Nadalje, drži da nije mogao biti utvrđen kao porezni obveznik predmetnom poreznom postupku obzirom da se nigdje, niti u jednom segmentu poreznog nadzora, ne spominje trgovačko društvo Icarus d.o.o. te dodaje kako ne postoje nikakvi dokumenti koji bi upućivali na drugačiji zaključak. Ističe kako je poreznim obveznikom utvrđen samo iz razloga što se spominju imena njegovih odgovornih osoba, a što smatra proizvoljnim i pravno neutemeljenim. Nadalje, tvrdi da prikriveni pravni posao ne može biti pravna osnova za oporezivanje iz razloga što je to protivno pravnim propisima te drži da porezno tijelo pogrešno tumači institut prividnog pravnog posla. U vezi toga, dodatno ističe kako okolnost nepostojanja Ugovora o posredovanju koji bi bili sklopljeni između njega, kao navodnog posrednika s jedne strane, te kupaca i prodavatelja, s druge strane, kraj činjenice da Zakon o posredovanju u prometu nekretnina izričito traži pisanu formu ove vrste ugovora, upućuje na zaključak da je porezno tijelo pogrešno utvrdilo da nepostojanje predmetnih ugovora nije odlučno na drugačije rješavanje konkretne upravne stvari. Oспорava utvrđenje poreznih tijela da su se primopredaje novca vršile u poslovnom prostoru koji je u njegovu vlasništvu navodeći da ta činjenica, kraj činjenice da niti jedan svjedok koji je saslušan u ovom poreznom nadzoru, kao i povezanim nadzorima, niti jednom riječju ne spominje trgovačko društvo Icarus d.o.o. ne dokazuje da je obavljao posredničku djelatnost. Nadalje, smatra da je porezno tijelo povrijedilo načelo objektivnosti iz čl. 6. st. 2. Općeg poreznog zakona (NN br. 147/08, 18/11, 78/12, 136/12, 73/13; dalje: OPZ) obzirom da je zanemarilo sadržaja pisanih Izjava Željka Bilića (od 11. studenog 2010.) i Srđana Červara (od 31. ožujka 2011.) u korist usmenih izjava istih osoba danih tijekom poreznog nadzora, a za koje izjave tvrdi da su neistinite. Zaključno, ističe prigovor apsolutne zastare prava na utvrđivanje porezne obveze. Tužbenim zahtjevom predlaže poništavanje drugostupanjske i prvostupanjske odluke.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra da je tužba neosnovana te predlaže da se ista odbije iz razloga navedenih u obrazloženju osporavanog rješenja.

U sporu je održana rasprava te je strankama, u skladu s odredbom čl. 6. Zakona o upravnim sporovima (NN br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17; dalje ZUS), dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano drugostupanjsko rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu ovog upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

Iz spisa predmeta upravnog postupka proizlazi da je osporavano prvostupanjsko rješenje doneseno nakon što je porezno tijelo kod tužitelja obavilo inspekcijski nadzor, o čemu je sastavljen Zapisnik o obavljenom poreznom nadzoru obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza i drugih javnih davanja, KLASA: 471-02/11-01/183, URBROJ 513-07-18-14-24 od 13. studenog 2014. (dalje: Zapisnik), u kojem je utvrđeno da su odgovorne osobe tužitelja Željkan Hrvatin i Boris Sorgo, postupajući u ime i za račun tužitelja, tijekom 2007. 2008., i 2009. godine od Srđana Červara, Versilia Božića, Šime Sošića i Željka Bilića primali novčane iznose na ime naknade za obavljenju uslugu posredovanja pri prodaji nekretnina; da primljeni novac nije u poslovnim knjigama tužitelja evidentiran kao prihod; da za pruženu uslugu nisu ispostavljeni računi.

Odredbom čl. 10. st. 1. OPZ-a propisano je da se porezne činjenice utvrđuju se prema njihovoj gospodarskoj biti, dok je čl. 11. OPZ-a propisano da je u onim slučajevima kada se prividnim pravnim poslom prikriva neki drugi pravni posao osnova za utvrđivanje porezne obveze prikriveni pravni posao.

Odredbom čl. 79. OPZ-a propisano je da se oporezivanje temelji na podacima iz knjigovodstva i na evidencijama poreznog obveznika koje se vode u skladu s odredbama čl. 54-57. OPZ-a ako okolnosti pojedinog slučaja ne upućuju na njihovu netočnost. Temeljem čl. 55. OPZ-a porezni obveznik dužan je voditi svoje knjigovodstvo u skladu sa Zakonom o računovodstvu, posebnim poreznim propisima (Zakon o PDV-u, Zakon o porezu na dobit, Zakon o porezu na dohodak) te drugim propisima koji uređuju pojedine poduzetničke djelatnosti. Temeljem čl. 56. st. 1, 2. i 3. OPZ-a knjiženja i druga evidentiranja treba obavljati potpuno, točno, pravodobno i uredno. Bilježenje podataka u poslovne knjige mora se temeljiti na vjerodostojnim knjigovodstvenim ispravama.

Čl. 5. st. 1. Zakona o porezu na dobit (NN br. 177/04, 90/05, 57/06; dalje Zakon o porezu na dobit) propisano je da je porezna osnovica dobit koja se utvrđuje prema računovodstvenim propisima kao razlika prihoda i rashoda prije obračuna poreza na dobit, uvećana i umanjena prema odredbama Zakon o porezu na dobit.

Sukladno odredbi čl. 9. st. 1. Pravilnika o porezu na dobit (NN br. 95/05, 133/07, 156/08, 146/09 dalje: Pravilnik o porezu na dobit) prihodima razdoblja za koje se utvrđuje porez, sukladno članku 5. stavak 1. Zakona o porezu na dobit, smatraju se bruto povećanja gospodarstvenih koristi za isporučena dobra, obavljene usluge i po drugim osnovama u obliku priljeva ili povećanja imovine ili smanjenja obveza što ima za posljedicu povećanje kapitala do kraja toga razdoblja.

Odredba čl. 33. Zakona o porezu na dobit (NN br. 177/04, 90/05, 146/08; dalje: Zakon o porezu na dobit) propisuje da se porezna osnovica utvrđuje na temelju podataka evidentiranih u poslovnim knjigama koje se vode u skladu s propisima o računovodstvu i financijskim izvješćima koja se sastavljaju na temelju tih propisa (bilanca, račun dobiti i gubitka).

Sukladno čl. 2. st.1. tč. 1.a) Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN br. 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07; dalje: Zakon o porezu na dodanu vrijednost) porez na dodanu vrijednost plaća se na isporuke svih vrsta dobara (proizvoda, roba, novoizgrađenih građevina, opreme i sl.) i sve obavljene usluge u tuzemstvu uz naknadu koje poduzetnik izvrši baveći se svojom gospodarskom ili drugom djelatnosti.

Sukladno čl. 15. st. 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost porezni obveznik dužan je ispostaviti račun za isporučena dobra ili obavljene usluge te na računu posebno iskazati porez na dodanu vrijednost.

Sukladno odredbi čl. 30. st. 1. i st. 2. Zakona o porezu na dohodak (NN br. 177/04, 73/08; dalje: Zakon o porezu na dohodak) dohotkom od kapitala smatraju se primici po osnovi kamata, izuzimanja imovine i korištenja usluga na teret dobiti tekućeg razdoblja i udjeli u dobiti ostvareni dodjelom ili opsijskom kupnjom vlastitih dionica, a koji su ostvareni u poreznom razdoblju. Izuzimanjem imovine i korištenjem usluga smatraju se izuzimanja imovine i korištenje usluga od strane članova trgovačkih društava za njihove privatne potrebe (skriveno isplate dobiti) izvršeni tijekom poreznog razdoblja na teret dobiti tekućeg razdoblja.

Slijedom navedenog, a imajući prije svega u vidu da porezno relevantne činjenice valja sagledavati prema njihovoj ukupnosti i prosuđivati prema čl. 10. OPZ-a, odnosno, prema

njihovoj gospodarskoj biti, ocjena je ovoga Suda da činjenice utvrđene u tijeku poreznog nadzora, na razini koja isključuje svaku razumnu sumnju, upućuju na osnovanost zaključka poreznih tijela da je tužitelj sudjelovao u pravnim poslovima kupoprodaje nekretnina kao posrednik. Sukladno prethodnom, Sud nalazi da prigovorima iznijetim u tužbi tužitelj nije doveo u sumnju da činjenično stanje na kojem se temelje utvrđene porezne obveze. Osobito stoga jer se radi o istim prigovorima koje je tužitelj isticao i u tijeku upravnog postupka i na koje (prigovore) su se prvostupanjsko tijelo i tuženik očitivali u obrazloženjima svojih odluka, dajući pritom jasne, precizne i na zakonu utemeljene razloge zbog kojih su iste ocijenili neosnovanim, a koje razloge u cijelosti prihvata i ovaj Sud.

Stoga je, temeljem odredbe čl. 57. st. 1. ZUS-a valjalo odlučiti kao u tč. III izreke presude i odbiti tužbeni zahtjev kojim se traži poništenje odluka tuženika i prvostupanjskog tijela u dijelu kojim je tužitelju utvrđena porezna obveza poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost, poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala te posebnog poreza na primitke od izuzimanja za 2009.

Međutim, Sud nalazi da je tužitelj osnovano prigovara nastupu zastare za dio poreznih obveza utvrđenih prvostupanjskim poreznim rješenjem.

Institut porezne zastare reguliran je odredbama čl. 94. – čl. 96 OPZ-a.

Čl. 94. st. 1. OPZ-a propisuje da pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, pravo na pokretanje postupka naplate poreza, kamata i troškova ovrhe te pravo poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći. U st. 3. istog čl. propisano je da zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je trebalo utvrditi porezne obveze i kamate. Prema st. 12. istog čl. na poreznu zastaru primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima, ako odredbama OPZ-a nije određeno drugačije.

Prema čl. 95. st. 1. i st. 3. OPZ-a tijek zastare prava na utvrđivanje, odnosno prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe prekida se svakom službenom radnjom poreznog tijela usmjerenom na utvrđivanje ili naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe, koja je dostavljena na znanje poreznom obvezniku. Nakon poduzetih radnji zastarni rok počinje ponovno teći.

Odredbom čl. 96. st. 1. OPZ-a propisano je da apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe te prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći, a prema odredbama čl. 94. st. 3., 4. i 5. toga Zakona.

Odredba čl. 24. st. 2. OPZ-a propisuje da prava iz porezno-dužničkog odnosa prestaju zastarom.

Porezno tijelo dužno je zakonito utvrđivati sva prava i obveze iz porezno-pravnog odnosa. Porezno tijelo dužno je utvrđivati sve činjenice koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke, pri čemu je s jednakom pažnjom dužno utvrditi i one činjenice koje idu u prilog poreznog obveznika (čl. 6. st. 1. i 2. OPZ-a).

Odredbom čl. 170. st. 1. OPZ-a propisano je da je nadležno drugostupanjsko porezno tijelo dužno ispitati zakonitost pobijanog poreznog akta u cijelosti, a posebno u dijelovima na koje se odnosi žalba.

Odredbe čl. 6. st. 1. i 2. OPZ-a utemeljuju načela zakonitosti i načelo materijalne istine u poreznom postupku. Ostvarivanje načela zakonitosti u poreznom postupku znači da je tijelo koje rješava određenu upravnu – poreznu stvar dužno u svemu se pridržavati materijalnih propisa koje primjenjuje u rješavanju upravne stvari te propisa kojima je reguliran postupak rješavanje određene upravne stvari. To se odnosi kako na sve radnje tako i na cjelokupan rad tijela na rješavanju upravne stvari. Načelo materijalne istine logičan je slijed zakonite provedbe poreznog postupka i obvezuje porezno tijelo da utvrdi sve činjenice bitne za donošenje odluke, dakle i one koje idu u prilog poreznom obvezniku, što međutim ne isključuje primjenu pravila o teretu dokazivanja ustanovljenog odredbom čl. 78. OPZ-a.

Slijedom iznijetog, ovaj Sud smatra da, iako je primarna zadaća poreznih tijela utvrđivanje, nadzor i naplata poreza, navedene radnje ne smiju ići na štetu poreznih obveznika pa stoga svako protivno postupanje nadležnih poreznih tijela predstavlja ne samo izravno kršenje prethodno navedenih načela već je isto protivno i odredbi čl. 9. OPZ-a kojom je propisano da su sudionici porezno-pravnog postupka dužni postupati u dobroj vjeri.

Sukladno navedenom, valja navesti da odredba čl. 24. st. 2. OPZ-a izričito propisuje da prava iz porezno-dužničkog odnosa prestaju zastarom, a što upućuje na prekluzivnu narav zastare u poreznom pravu, pa ovaj Sud smatra da su porezna tijela, i to kako prvostupanjsko tako i drugostupanjsko tijelo, dužna po službenoj dužnosti paziti na nastup zastare kao činjenice koja ide u prilog poreznom obvezniku, te nakon nastupa zastare više nisu ovlaštena poduzimati nikakve radnje usmjerene na utvrđivanje porezne obveze, a radnja koju porezno tijelo u takvoj situaciji poduzmu neće biti na zakonu osnovana, koje shvaćanje je zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u zaključku broj: 6 Su-507/2014-2 od 7. studenoga 2014., a koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća.

Osim toga, valja navesti i da je odredba čl. 214. st. 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, u nastavku teksta: ZOO), prema kojoj Sud na nastup zastare ne pazi po službenoj dužnosti, po svojoj prirodi inherentna privatnom pravu, u kojemu neovisni i nepristrani sud odlučuje o međusobno suprotstavljenim pravima i zahtjevima dvaju ravnopravnih stranaka, te se u poreznom postupku, u kojemu porezno tijelo u okviru porezno-pravnog odnosa (čl. 12. OPZ-a) u odnosu na poreznog obveznika stoji u dvojakom odnosu istodobno i protustranke i donositelja odluke, unatoč odredbi st. 12. čl. 94. OPZ-a ne primjenjuje, budući da prevagu nad navedenom odredbom podredno primjenjivog ZOO-a imaju prednje citirane odredbe primarno primjenjivog OPZ-a.

Stoga, obveza poreznog tijela da po službenoj dužnosti pazi na nastup zastare ne prestaje donošenjem prvostupanjskog poreznog rješenja, već se proteže kroz sve faze postupka, pa tako i na postupanje drugostupanjskog tijela po žalbi.

Naime, iako tuženik (Ministarstvo financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak) ne djeluje unutar Porezne uprave, isti je po stavu ovoga Suda također porezno tijelo u smislu čl. 3. OPZ-a, budući da je isti ustrojstvena jedinica istog Ministarstva u djelokrug čijih obveza i ovlaštenja potpada i rješavanje o žalbama protiv upravnih akata Porezne uprave (čl. 12. st. 2. Zakona o poreznoj upravi, „Narodne novine“, broj 115/16, odnosno čl. 16. ranije važećeg Zakona o Poreznoj upravi, „Narodne novine“, broj 148/13 i 141/14), te stoga isti predstavlja drugostupanjsko porezno tijelo koje imaju na umu odredbe čl. 164. do čl. 171. OPZ-a.

Slijedom navedenog, a budući da OPZ u citiranim odredbama koje se odnose na drugostupanjski postupak po žalbi protiv prvostupanjskog poreznog rješenja prilikom označavanja tuženika u ovome sporu koristi termin „drugostupanjsko porezno tijelo“, Sud

smatra nedvojbenim da i tuženik, a ne samo nadležna Porezna uprava, predstavlja porezno tijelo, te da poslovi rješavanja po žalbi protiv prvostupanijskih poreznih rješenja predstavljaju poslove utvrđivanja poreza koje ima u vidu odredba čl. 3. OPZ-a.

Imajući u vidu navedeno, Sud također smatra da se porezna obveza, u slučaju kad je protiv poreznog rješenja podnijeta žalba, tek donošenjem i dostavom stranci tuženikovog rješenja o odbijanju ili odbacivanju podnesene žalbe, smatra utvrđenom, te stoga smatra da je porezno tijelo sve do tada dužno paziti na nastup zastare, kako apsolutne tako i relativne, budući da OPZ ne radi razliku kod propisivanja tijeka i prekida tijeka tih vrsta zastare (čl. 95. OPZ-a).

Navedeno također proizlazi i iz odredbe čl. 94. st. 6. OPZ-a, prema kojoj zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe, kao i iz odredbe čl. 167. st. 1. OPZ-a prema kojoj žalba izjavljena protiv poreznog rješenja (u pravilu) odgađa njegovo izvršenje do donošenja rješenja o žalbi.

Stoga nije prihvatljivo tumačenje prema kojemu se porezna obveza smatra utvrđenom već prvostupanijskim rješenjem, nakon čijeg donošenja više ne može teći zastara, budući da bi navedeno značilo da već donošenjem prvostupanijskog poreznog rješenja, dakle prije njegove izvršnosti, počinje teći zastara prava poreznog tijela da naplati poreznu obvezu, a što je suprotno duhu i smislu zakona, budući da zastara prava tijela na naplatu poreza ne može početi teći prije nego li je porezno tijelo uopće steklo mogućnost da tu obvezu prisilno naplati, a do čega dolazi tek izvršnošću prvostupanijskog rješenja, dakle donošenjem (procesno ili materijalno) negativne odluke o izjavljenoj žalbi.

Suprotno tumačenje, u slučajevima kada je tuženik odlučivao o žalbi preko tri godine, onemogućilo bi porezno tijelo u prisilnoj naplati poreznog duga, budući da bi zastara prava na naplatu poreza, koja počinje teći od isteka godine u kojoj je porezna obveza utvrđena (čl. 94. st. 4. OPZ-a), dakle, od isteka godine u kojoj je donijeto prvostupanijsko rješenje, mogla nastupiti prije donošenja i dostave drugostupanijske negativne odluke o žalbi, dakle prije nego li je u pravilu porezno tijelo uopće steklo zakonsku mogućnost da pokrene postupak prisilne naplate duga, a budući da podnesena žalba u pravilu odgađa izvršenje pobijanog poreznog akta (čl. 167. st. 1. OPZ-a). U onim situacijama kada ovakvo tumačenje ne bi onemogućilo prisilnu naplatu, ono bi svakako značajno smanjilo vremenski raspon u kojem porezno tijelo može prisilno naplatiti neplaćenu poreznu obvezu, na način da to razdoblje više ne bi iznosilo šest godina (koliko je propisano za apsolutnu zastaru prava na naplatu poreznog duga), već samo onoliko vremena koliko je do nastupa zastare preostalo nakon donošenja drugostupanijske odluke, što bi u istaknutom primjeru značilo manje od tri godine. Navedeno ograničenje značajno bi smanjilo i ograničilo mogućnosti poreznog tijela da prisilno naplati dug, na način da bi mu šestogodišnje razdoblje skratilo za svo vrijeme koliko je iznosilo trajanje postupka po žalbi, iako u to vrijeme, zbog načelno odgodnog učinka žalbe po izvršenje prvostupanijskog rješenja, tijelo nije moglo poduzeti nikakve radnje u svrhu prisilne naplate obveze, a što zasigurno ne bi bilo u duhu i smislu zakona.

Naime, Sud smatra da ne postoji mogućnosti dvojakog tumačenja trenutka utvrđenosti porezne obveze, na način da bi u smislu tijeka zastare prava na utvrđenje ta obveza bila utvrđena već prvostupanijskim rješenjem, a u smislu tijeka zastare prava na naplatu tek donošenjem i dostavom drugostupanijskog negativnog rješenja, kako iz razloga što odredbe OPZ-a ne pružaju podlogu za takvo tumačenje, a tako i iz razloga što bi čitav drugostupanijski

žalbeni postupak predstavljao pravni vakuum za čijeg trajanja ne teče ni zastara prava na utvrđivanje ni zastara prava na naplatu.

Sukladno svemu navedenom, stajalište je ovog Suda da je tuženik kao drugostupanjsko porezno tijelo dužan po službenoj dužnosti paziti ne samo na nastup zastare u tijeku prvostupanjskog postupka, u okviru svoje dužnosti da ispita zakonitost pobijanog poreznog akata u cijelosti, ne ograničavajući se na žalbene razloge (čl. 170. st. 1. OPZ-a), već je dužan po službenoj dužnosti voditi računa i o zakonitosti vlastitog postupanja u trenutku poduzimanja određene radnje, pa tako i o eventualnom nastupu zastare, kako relativne tako i apsolutne, u vrijeme dok se spis nalazi na rješavanju o žalbi poreznog obveznika.

U konkretnom slučaju, a sukladno čl. 94. st. 3. OPZ-a, zastara prava na utvrđivanje porezne obveze poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2007., 2008. i 2009. počela je teći istekom godine u kojoj je trebalo utvrditi poreznu obvezu, dakle:

- za 2007. od 1. siječnja 2009.,
- za 2008. od 1. siječnja 2010.,
- za 2009. od 1. siječnja 2011.,

Iz dokumentacije koja prileži spisu razvidno je da je tijekom relativne zastare prekinut dana 6. lipnja 2011. godine kada je tužitelju dostavljena Obavijest o poreznom nadzoru, KLASA: 471-02/11-01/183, URBROJ: 513-07-18-11-1 od 2. lipnja 2011. Iz stanja spisa upravnog postupka proizlazi da od 7. lipnja 2011., kada je relativna zastara počela ponovo teći sukladno odredbi čl. 95. st. 3. OPZ-a, do dana 13. studenog 2014., kada je tužitelju dostavljen Zapisnik, porezno tijelo nije poduzelo niti jednu radnju kakvu ima u vidu odredba čl. 95. st. 1. OPZ-a. Sukladno prethodnom, Sud utvrđuje da je prije donošenja prvostupanjskog rješenja nastupila relativna zastara prava na utvrđivanje poreznih obveza poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2007.

Nadalje, iz spisa upravnog postupka proizlazi da je drugostupanjsko rješenje kojim je odlučeno o tužiteljevoj žalbi doneseno 18. studenog 2015, međutim, isto je tužitelju dostavljeno tek 7. siječnja 2016. Imajući u vidu da se u slučaju kad je protiv poreznog rješenja podnijeta žalba upravni postupak smatra okončanim tek nakon dostave drugostupanjskog rješenja poreznom obvezniku, odnosno da se porezna obveza smatra utvrđenom tek nakon što se doneseno drugostupanjsko rješenje dostavi stranci, to s obzirom da je dostava osporavanog tuženikovog rješenja tužitelju izvršena nakon isteka šestogodišnjeg zastarnog roka (7. siječnja 2016.) računajući od dana kada je zastara počela teći (1. siječnja 2010.), Sud utvrđuje da je prije okončanja upravnog postupka nastupila apsolutna zastara prava poreznog tijela na utvrđivanje poreznih obveza poreza na dobit, poreza na dodanu vrijednost te poreza i prireza poreza na dohodak od kapitala za 2008.

Stoga je, na temelju odredbe čl. 58. st. 1. ZUS-a, valjalo odlučiti kao u tč. I. i II. izreke presude te poništiti odluke tuženika i prvostupanjskog tijela u dijelu koji se odnosi na utvrđenu poreznu obvezu za 2007. i 2008., bez vraćanja predmeta na ponovni postupak.

U Rijeci 15. prosinca 2017.

Sudac

Vedran Juričić, dipl. iur., v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. ZUS-a).

DNA:

- tužitelju Icarus d.o.o., Rovinj, Carera 102

- tuženiku Ministarstvu financija, Samostalnom sektoru za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1

Za točnost otpravka – ovlaštena službenica:

Adriana Bačić

ODVJETNIK
DAMIR DEBELJUH
Pula, Laginjina 6
Tel/fax: 052/215 650, 215 670
stecajni.debeljuh@gmail.com

Na posl. br. Usž-1109/18

VISOKI UPRAVNI SUD RH
Frankopanska 16
10000 ZAGREB

TUŽITELJ: ICARUS d.o.o. u stečaju, Rovinj, Carera 102, OIB: 69811896437,
zastupan po stečajnom upravitelju Damiru Debeljuhu

TUŽENIK: RH, MINISTARSTVO FINACIJA

PRIJEDLOG TUŽITELJA ZA DOPUNU I ISPRAVAK PRESUDE

- jednostruko

Tužitelj po stečajnom upravitelju predlaže da Sud, sukladno odredbi iz čl. 64. i dr. Zakona o upravnim sporovima, dopuni, odnosno podredno ispravi presudu od 21. studenog 2019.g., obzirom je ista, po stavu tužitelja, u dijelovima izreke u točkama I i III, analizirajući ih međusobno, suprotna - kolizijska, kao što je i izreka pod točkom I u koliziji s drugim odlomkom na str. 4. presude.

Naime, u izreci se u točki I odbija žalba za 2008.g., a u drugom odlomku na str.4. presude se navodi da se pobijanu točku I. i II. izreke osporene presude u odnosu na 2008. ne može ocijeniti zakonitom i istu je trebalo poništiti te u tom dijelu odlučiti o tužbenom zahtjevu tužitelja.

Slijedom navedenog, predlaže se usuglasiti- ispraviti navedene točke izreke s dijelovima citiranog obrazloženja, odnosno dovesti u suglasje otporak presude sa izvornikom, odnosno zapisnikom o vijećanju, ukoliko i za to postoji potreba.

ARI

U Puli, 19.05.2020.g.

Tužitelj po st. upravitelju

ICARUS d.o.o.
u stečaju

ICARUS d. o. o., za promet nekretnina i
trgovinu u stečaju
Carera 102
52210 Rovinj (Rovigno)

Izvadak broj: 21/2020

Izvadak o promjenama i stanju na računu
za razdoblje: 15.05.2020. - 21.05.2020.ICARUS d. o. o., za promet nekretnina i trgovinu u stečaju
OIB: 69811896437RAČUN (IBAN): HR9325030071130000812
Broj računa (interni): 5336167240

Valuta: HRK

R.br.	Naziv Račun Adresa Sjedište Stvarni dužnik Krajnji primatelj Opis plaćanja	Poziv na broj platitelja Poziv na broj primatelja Broj za reklamaciju Identifikacijska oznaka sheme Identifikator primatelja Identifikator suglasnosti	Datum izvršenja Datum valute Šifra namjene Valuta Tečaj	I s p l a t a	U p l a t a
1.	HEP ELEKTRA D.O.O.- RC RIJEKA HR4323900011500128056 ULICA GRADA VUKOVARA 37 ZAGREB RČ ZA EL ENERGIJU BR 2301005960-200420-0 ZA 04/2020 E003Q0PR Iznos namire: 207,58 VBCRHR22	HR99 HR01 2301005960-200420-0 BSSBE003Q0PR	21.05.2020. 21.05.2020. HRK	207,58	
2.	SZP CARERA 102, ROVINJ, UPR. RUBINID.O.O. HR6923400091310263929 CARERA 102 ROVINJ - R ICARUS D.O.O. PRIČUVA CARERA 102 ZA05/2020 E003Q0PW Iznos namire: 361,08 VBCRHR22	HR99 HR05 4896220-40541-700051 BSSBE003Q0PW	21.05.2020. 21.05.2020. HRK	361,08	
3.	GRAD ROVINJ-ROVIGNO HR9323400091837400006 TRG MATTEOTTI 2 ROVINJ (RO KOM NAKNADA ICARUS D.O.O. ZA 05/2020 CARERA E003Q0PY Iznos namire: 472,00 VBCRHR22	HR99 HR68 5770-69811896437-04311 BSSBE003Q0PY	21.05.2020. 21.05.2020. HRK	472,00	
4.	GRAD ROVINJ-ROVIGNO HR9323400091837400006 TRG MATTEOTTI 2 ROVINJ (RO KOM NAKNADA ICARUS D.O.O. ZA 05/2020 BRAĆE BOŽIĆ E003Q0PZ Iznos namire: 88,22 VBCRHR22	HR99 HR68 5770-69811896437-04312 BSSBE003Q0PZ	21.05.2020. 21.05.2020. HRK	88,22	

=====

Ukupan iznos zaplijenjenih sredstava po svim valutama iznosi 0,00 HRK

Prethodno stanje na dan 15.05.2020.:	37.089,55
Ukupno isplate:	1.128,88
Ukupno uplate:	0,00